

det Hele kan blive aldeles betydningsløst for Fremtiden. Jeg vil derfor tillade mig at nævne blot to Punkter, der gjennem de mange og lange Forhandlinger om denne Sag ikke have foreligget offentlig for. Det er to nye Punkter, som jeg blot ønsker at henlede Opmærksomheden paa for Fremtidens Skyld. Det er et af de Forslag, hvor vi have ment, at der maatte gjøres Noget ogsaa fra Statskassens Side med Hensyn til Understøttelse for kommende Valgmenigheder. Valgmenigheder ere en Del af Folkekirken, en anerkjendt Del af Folkekirken, forsaavidt de holde sig indenfor den Lov, som er given, og opfyldte de Betingelser, som ere opstillede for Valgmenighedernes Oprettelse. Vi have troet, at det vilde være rigtigt og nødvendigt, naar vi skulle have en Reform paa Præstelønningernes Omraade og, skulde inddrage Tienderne i Statskassen, at der da blev gjort noget Virkeligt for Valgmenighederne; thi, mine Herrer, vi maa alle være enige om, at der er en Ret for Menighederne til at have en afsjørende Indflydelse, en større Indflydelse paa Besættelsen af Præsteembederne, som vi vente og haabe snart vil komme uanset al Modstand. Naar det danske Folk vil det, hjælper det ikke, at en enkelt Minister eller en enkelt Regjering modsætter sig det. So mere vi ønske, at Menighederne skulle have en virkelig Indflydelse paa Besættelsen af deres Præsteembeder, desto mere maa vi gjøre for Mindretallet ved denne Leilighed, og det er i Virkeligheden en af de Udveie, man maa vise dem, at man, idet man henviser til Dannelsen af Valgmenigheder, siger til dem, at af de Midler, som vi fortrinnsvis eller fremdeles maa antage ville blive anvendte af Bevilgelsesmyndigheden til kirkelige Diemed, kunne ogsaa Valgmenighederne blive støttede. Det Spørgsmaal, jeg vil nævne, er Opføret af Offerpligten for Sognene. Det er ofte stet, at Mange have talt til mig om, hvor lidet ønskelig det vilde være, at Offerpligten ophørte tidlig for et Embede, hvorfra den Mand, som var deres Sognepræst, naar denne Lov udkom, hurtigt blev forflyttet eller afgik, idet saa denne Menighed blev fri for Offerpligten, medens de omliggende Menigheder maaske en Menneftaalder igjennem, naar deres Sognepræst blev siddende i mange Aar, bleve ved at bære Offerpligten. Vi kunne godt tænke os, hvor uheldigt det vilde være, naar Menigheder, som støbte op til hinanden, kom sammen og talte om deres Forhold, at da en Menighed kunde være fri for Offerpligten, og en anden kom til i en Række af Aar endnu at bære denne Pligt. Her er paavist en Udvei, som jeg tror er overmaade heldig, og som vistnok vil tilfredsstille Alle, det er at sige, at i et vist Antal Aar skulle alle Menigheder bære denne Offerpligt, dog, som her nærmere er forklaret, efter det Gjennemsnit af Offerbeløbet i de senere Aar, som her faas frem. Da skulle samtlige Menigheder bære denne Offerpligt i lige lang Tid; selv om deres Præst bliver

forflyttet og de faae en ny Præst, skulle de dog i dette Antal Aar vedblive at svare denne Offerpligt til Statskassen, og ved andre Menigheder, som i flere Aar beholde deres nuværende Præst, skal det Beløb, som tildeles en saadan Præst, efter det samme Antal Aars Forløb udbetales ham af Statskassen, saa at samtlige Menigheder paa en bestemt Dag fritages for Offerpligten, og at den vedvarer til een og samme Dag for dem alle. Her er ikke Spørgsmaal, om de Herrer ville sætte det til 5 eller 10 Aar; jeg vil for mit Vedkommende sige, at jeg vilde foretrække 10 Aar. Vi maa huske paa, at der vil gaa en lang Aarække hen, inden samtlige vore Sognemenigheder ere komne ind under en saadan Lovs Indflydelse. Der vil maaske gaa tre Gange 10 Aar hen, saa at jeg for mit personlige Vedkommende vilde foretrække, at det blev 10 Aar, men det er mindre rigtigt enten det bliver 5 eller 10 Aar. Men jeg siger, at dette er en Udvei, som jeg antager, at Alle ville være enige om, hvor forskjellige Meningerne end kunne være med Hensyn til mange andre Ting i denne Lov. Det var kun disse to Punkter, som jeg ønskede at sende disse Bemærkninger med paa Veien, hvis den kommende Tid maatte kunne være noget heldigere i sine Bestræbelser end den nuværende. Saaledes som Sagen nu ligger for, har det høie Thing jo seet det Forslag, som Flertallet i Udvalget har stillet. Vi kunne ikke Andet end tilraade det høie Thing at negte Regjeringslovsforlaget Overgang til tredje Behandling. Der er stillet en Række Ændringsforslag til dette Regjeringsudkast. Da det er min Mening at stemme mod Regjeringsudkastets Overgang til tredje Behandling, ser jeg ikke, hvorfør jeg paa nogen Maade skulde finde mig opfordret til at stemme for nogle af disse Mindretalsforslag. Jeg agter derfor at stemme helt igjennem mod samtlige Mindretallets Ændringsforslag og derefter mod Regjeringsforslagens Overgang til tredje Behandling. Der kunde være flere af disse Forslag fra Mindretallet, som jeg vilde tiltræde, naar der var Udset til, at Sagen vilde kunne faae nogen reel Betydning, at Sagen vilde kunde rykke videre. Saaledes er der vistnok flere af disse Forslag, som jeg vilde foretrække fremfor Regjeringsudkastets Bestemmelse, men de ere for mig aldeles betydningsløse for Dieblisset, da jeg agter at stemme mod Regjeringsforlaget, og altsaa bliver min Stilling klarst derved, at jeg ogsaa stemmer helt igjennem mod Mindretalsforlagene.

Casse: Det er en Selvfølge, at jeg, idet jeg tager Ordet paa Mindretallets Begne — et Mindretal, som bestaar af 5 Medlemmer — ikke skal komme ind paa de stærke Udtalelser — jeg skal bruge et meget mildt Udtryk — der ere komne frem fra den ærede Ordførers Side med Hensyn til, at det fremlagte Regjeringsudkast er blevet forelagt. Det er en Selvfølge, at det ikke